

ÜDV ITTHON,

babácska!

PRETTY

Csinos játék babák 2.

Lost

DOLLS

elveszett babácskák

*Párizs
Könyvek*

KER DUKEY & K WEBSTER

KER DUKEY & K WEBSTER

PRETTY

Csinos játék babák 2.

Lost

DOLLS

el v e s z e t t b a b á c s k á k

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2020

HULLAJÁNLO

Az olvasóinknak...

Köszönjük mindenkinek, aki együttérző ezekkel a szereplőkkel, és az egész történet alatt együtt dobbant velünk a szíve. Inspiráló volt a bennetek lángoló tűz és szenvedély ezért a projektért: arra ösztönzött bennünket, szerzőket, hogy olyan sztorit hozzunk nektek, ami méltó rá, hogy szeressétek és izguljatok érte.

Úgyhogy itt vagyunk újra... újra... újra
Hogy felpattanjunk az őrült Benny-vasútra... útra... útra
Ő tényleg eszement... ment... ment...
Adtunk neked időt, hogy kiheverd... verd... verd...
Az Ellopott babácskák óta... óta... óta...
Úgyhogy fogd ezt a könyvet, a macidat és talán egy baridat...
baridat... baridat
Benny mocskos kis babácskái az új divat... divat... divat.

Csak azt akarom, hogy valaki igazán megértsen,
hogy igazán szeressen engem
a bennem lakozó káosz ellenére.

De senki sem ismerhet meg őszintén egy másik lelket,
ameddig nem látta a világot az ő szemével.
Ameddig nem élte át ugyanazt a sötétséget.

Nem csinálta ugyanazokat a dolgokat.

Szóval, hacsak újra nem játszod a saját rémálmaidat valaki mással,
akkor örökre bennük ragadsz – egyedül.

Egyedül a világban.

Egyedül a lelkedben.

– Benjamin, azaz Benny –

ELSŐ FEJEZET

~ *Fekete* ~

Benny

ÁTNÉZEK A KETTŐNKET ELVÁLASZTÓ FÉMRAĆSON, és pontosan tudom, hogy melyik pillanatban ébred fel. Megfeszül a teste. A nyakán az ér lüktetni kezd. Egyetlen másodperc alatt eluralkodik rajta a félelem.

Rémülten zihál.

Zavarodottan és elveszetten.

Milyen tökéletes!

Tökéletes kis babácska.

Miközben elhoztam őt arról a helyről, amit az otthonának hívott, elárasztott az illata. Kis híján szabadon engedtem néhány örömkönnycseppet Macy szeme láttára.

A vágy, hogy idehozzam, kétségbeesetté és sebezhetővé tett, az érzéseim ádáz harcot vívtak megkövült szívemmel.

Kurvára. Itt. Hagyott. Engem.

És ezért meg fog fizetni.

Még nem tudja, de mindig is vendég volt azon a helyen, amit az otthonának hívott. Ő ide tartozik. Ide! Ez a cella az otthona. Csupán emlékeztetni kell erre a tényre.

– Hogy kerültem vissza ide? – sikolt fel elfojtott sírás közepette, a fejét rázva, elkerekedett szemekkel. Sokkot kapott. Még nem fogta fel teljesen, hogy ez a valóság, és nem a rémálmai fürdetik nedves, sötét pézsmailatban. – Jaj, istenem!

Simogatja a füleket a hangja. Bőgnöm kell. Annyira magányos voltam nélküle! Tudta egyáltalán, hogy mennyire szerettem? Hogy milyen kibaszottul hiányzott nekem?

Nem tölt el olyan elégedettséggel a látvány, ahogy csapdába esett rákocska módjára vergődik a cellájában, mint álmaimban. Összeszorul a szívem a maga ketrecében. Ha túlélném nélküle, akkor kivágnám a mellkasomból, így a gyötrelem, amiért cserben hagyott miniket – nem, engem –, nem szorongatná jobban a józan eszemet most, hogy már visszatért.

A szerelem egy belém zárt gonosz bestia, ami egyre csak erősödik, ahogy kószolgatja a vágyai elébe tett tárgyát. Nemsokára minden rendbe jön.

Időre van szüksége, hogy kibéküljön a tényekkel.

Sohasem kap újabb esélyt, hogy távol legyen tőlem.

Ő.

Az.

Enyém.

Úgy jöttem ide, hogy számítottam rá: itt lesz, ebben a szobában. Engem várva, valahányszor hív a vágy, hogy benne legyek. De aztán... nem volt sehol.

Az én mocskos kis babácskám!

Kijátszott, és kiszabadult a szerelmem láncából.

Próbáltam más lenni, átváltozni egy új emberré, de az emléke nem engedett megszabadulni a fájdalomtól, amit maga után hagyott.

Egész teste megfeszül, eltátja a száját, és olyan sikoly tör elő belőle, amitől az egész testem libabőrös lesz.

Istenem, mennyire hiányzott! Megint ő lesz az én kis babácskám. Csak be kell törnöm, hogy emlékezzen rá: én vagyok a mestere, és hozzám tartozik.

– Macy? – szipogja. – Nem! – rázza a fejét. – Ez nem lehet igaz! Hogy kerülök ide?

Összefolyik a nyál a számban, mert meg akarom ízlelni a szenvedését.

Megfeszül, amikor kibuknak belőlem a szavak.

– Ez jó kérdés, te mocskos kis babácska.

Rég nem hallotta a hangomat.

Rég nem érezte, ahogy a kemény testem hozzápréselődik az ő puha testéhez.

Rég nem állta a soha véget nem érő haragomat.

Kibaszott régóta!

Hisztérikus zokogásban tör ki, mire a szám félmosolyra húzódik. Istenem, mennyire hiányzott kétségbeesésének édes hangja!

– Miért csinálod ezt? – követel választ tőlem, élenkvörös arcán végigcsorgó forró könnyekkel. – Miért?!

Az államot vakargatva felhúrom a szemöldökömet.

– Hosszú történet – vallom be őrült vigyorral. – Még szerencse, hogy előttünk az élet.

Miközben összeomlik, hagyom, hogy valaki más felé kalandozzanak a gondolataim.

A nővéremre.

Bethanyre.

Felriadok az éjszaka közepén a mocorgásra és a dühös sutyorgásra az ajtóm előtt. Összeszorul a gyomrom, mintha partra vetett hal módjára vergődne.

Felülök az ócska, hepehupás matracon, és kibújok a takaró alól. Teszek néhány tétova lépést az ajtó felé.

Nem tudom, miért nézek szembe a megtorlástól való félelemmel, de odaosonok az ajtóhoz, hogy résnyire kinyissam.

Ha a Papa elkap, akkor meg fog büntetni a pálcájával. Hétévesen már jól ismerem a fájdalmas pálcáját. Amit a munkájához használ, hogy megtalálja a bűnözőket a világban... Vagy legalábbis nekem azt mondta.

A Papa hazudik néha.

Árnyak táncolnak végig a folyosó szürke falán. Vadul hullámszik a mellkasom, a szívem pedig a torkomban dobog.

Önkéntelenül megdörzsölöm a fenekemet. Még mindig fáj a legutóbbi verés után, amit azért kaptam, mert felébresztettem a Papát egy dolgozós éjszakán. De tudnom kell, mi történik. Olyan, mintha hívást éreznék, hogy ne csak a biztonságot nyújtó ajtó mögül legyek tanúja a zajnak.

Aki kíváncsi, hamar megöregszik – mondja nekem mindig a Papa.

Oldalra biccentem a fejemet, hogy túllássak az ajtófélfán. A folyosón végignézve meglátom anya fehéren hullámszó hálóingét. Úgy susog a karcsú alakján, mintha nekem akarna jelezni vele.

– Szia, Benjamin! – szinte megszólal. – Örülök, hogy itt látlak.

Fel-alá járkál, kicsivel a nővérem szobájának küszöbén túl. Mozog a szája, de nem hallatszik a motyogása.

Hosszú, sötét haja függönyként omlik az arcába, elrejtve azt előlem. Ha nem tudnám, még azt hinném, hogy szellem.

De szellemek nem léteznek.

Élők kísértik az élőket.

Sohasem a halottak.

Bethany, a nővérem tizenegy éves. Még kissrácként is tudom a romlatlan eszemmel, hogy minden porcikájából árad a keserűség. Olyan, mint-ha csak üresség lakna a testben, amiben itt lézeng. Egyszer azt mondta nekem, hogy nem tetszettek neki a dolgok, amiket a Papa csinált vele.

Borzasztó volt azzal a pálcával a fenekelés, de csak akkor kaptunk büntetést, ha rosszkodtunk.

A gondolataim mindig arra intettek, hogy ő biztos folyton rosszul viselkedik, mert nem tud anélkül leülni, hogy megvonaglana az arca a fájdalomtól.

Ahogy nagyobb lettem, és az elmém megengedte, hogy visszaemlékezek azokra az időkre, már tudtam, hogy nem azért kapott büntetést, mert rosszkodott, hanem azért, mert a Papának volt egy betegsége.

A nővérem fertőzte meg.

A nővérem miatt lett az a félelmetes tekintete.

A nővérem megbetegítette az elméjét.

– Mama? – szólok ki halkán, behúzott nyakkal, mintha anélkül is eljuthatnának hozzá a szavaim, hogy bárki más meghallana.

Hátrakapja a fejét, és összerándul a teste, úgy meglepődik.

– Benny, gyere ide a Mamához! – hív tárt karokkal. Ugyanezek a karok adnak megnyugvást, miután a Papa megbüntet a rosszaságaimért.

Meginog a lábam, ám mély lélegzetet véve odasietek a Mamához. Hátrapillantok, hogy biztosan csukva marad-e a Papával közös hálószobájuk ajtaja. Ha ő felébred, nagyon mérges lesz.

A Mama letérdel elé, megfogja a kis kezemet, és simogatni kezdi a tenyeremet.

A durva ujjbegyeibe vésődött árkok érintése furcsa érzés a zsenge bőrömnek.

A saját kifejezésével élve „varróujjai” vannak, ami azt jelenti, hogy a munkától kisebesedett, megrepedezett a bőre.

Babákat készít. Olyan diszes porcelán fajtákat, amiktől a kislányok nagyon izgatottak lesznek a vásárban. Az anyukák mindig áradoznak a Mama munkájáról. Azt mondják, hogy a babái egyedülállóak. Gyönyörűek. Egyediek. A Mama mindig a szívére tett kézzel gyönyörködik a teremtményeiben, mielőtt valaki más szép kis babácskáivá lesznek.

– Mindegyikük különleges, és tökéletesnek kell lennie. Senki sem akar olyan babát, amelyik nem tökéletes, Benny – mondja nekem gyakran, amikor megengedi, hogy kifessem a pirosposzsgás ajkukat. Igaza van. Ha akár csak egy szempilla nincs a helyén, az emberek már panaszkodnak, és másik babát akarnak.

Anyám a tökéletességre törekedett, sokan vágytak az alkotásaira.

Most, hogy itt guggol előttem elkerekedett szemekkel, neki falfelhér a szája, és minden egyes kiejtett szónál alig láthatóan megrázza a fejét:

– Szeretlek titeket a nővéreddel. Ő tökéletes babácska volt, de a Papa tönkretette – tör fel belőle egy pillanatra a zokogás.

– Hogy érted ezt? – kérdezem értetlen arccal, még mindig egy kicsit álomittasan.

– Olyan volt, mint a Mama babái. Gyönyörű, és nem arra való, hogy kárt tegyenek benne.

Semmi értelme annak, amit beszél, engem pedig elálmósít a kimerültség.

– Oké – motyogom bólintva, mert szerintem ezt akarja hallani.

Bethany éjjeliszekrényén ég a lámpa. Megvilágítja a Mamát, aki az ártatlan tekintetével angyalinak tűnik. De a furcsa hang, ami a háta mögül jön, egyáltalán nem angyali. Inkább démoni.

Olyan a hang, mintha egy disznó köhögne bele a párnába, miközben bántják.

Rossz.

Mocskos.

Gusztustalan.

Lassított felvételként biccentem oldalra a fejemet, hogy ellássak a Mama mellett. Annyira összesűrűsödik a levegő, hogy kimarad nálam egy teljes lélegzetvétel.

Az anyámat körülölelő fehér ruhán túl egy összekuporodott alakot látok a szoba sarkában.

Ringatózik.

Nyög.

Sziszeg.

Meztelen a teste. Megint elakadt a lélegzetem, amikor rájövök, hogy a Papa az.

Eluralkodik rajtam a mélyről jövő félelem. A Papa nagyon dühös lesz rám, amiért nem vagyok ágyban.

A Mama felé kapom a tekintetemet, aki most Bethany ágya mellett időzik.

Édeskés, fémese illat terjeng a levegőben. Olyan ízt érzek a számban, mintha elemet szopogattam volna. Ég a torkom a visszatartott hányástól, amitől csak még jobban eluralkodik rajtam a félelem. Ha összehányom Bethany szőnyegét, a Papa biztosan megbüntet, a Mama pedig hagyni fogja, mert utálja a felfordulást.

Majdhogynem megnyugtató hang tör elő a Mamából, ahogy énekelni kezd:

Miss Pollynak beteg lett a babácskája, hajjajaj,

Hívta hát az orvost, hogy jöjjön gyorsan, hajjajaj.

Az orvos megjelent a táskájával hajjajaj,

És olyan hangosan kopogott, hogy ajjajaj.

Azt a dalt énekli, amit mindig szokott, valahányszor betegek vagyunk és ápolnia kell minket. A Mama a nővérem egyik párnáját szorongatja, miközben az így már hátborzongató szavakat mormolja.

Lassan végignézek a takaró tetején fekvő nővéremen.

Vörös.

Vörös.

Vörös.

Pont, mint a Mama szép kis babácskáinak ajka.

Rengeteg vörös borítja az egyébként fehér ágyneműt.

Csapások felhólyagosodott nyoma látszik az arcán, és egy mély vágás a szemétől a szájáig. Szép barna szeme, ami az enyémmre hasonlít, most tompa és élettelen. Pedig csillogott a boldogságtól, de az már nagyon régen volt. Most mintha elhalványult volna, mert tudja, hogy valami balsorsos és végleges dolog várja.

– Bethany – ejtem ki a nevét suttogva. Remeg a lábam, és fájdalmasan kavarog a gyomrom, amitől még jobban ég a torkom. Keserű ízt érzek a nyelvemen, amit legszívesebben lenyelnék a feltörni akaró dolgokkal együtt. Hátratántorodva nekiütközöm a falnak.

A Mama bemászik az ágyba, mit sem törődve a hálóingét beszenyyező karmazsinpiros foltokkal, és lovagló ülésben rápattan Bethanyre, hogy a párnát szorongatva fölé tornyosuljon.

– Mama? – nyögöm, de nem hall engem. Még azokat a hangokat sem hallja, amik a Papából jönnek, miközben csomókban tépkedi a saját haját.

A Mama ráteszi a párnát Bethany arcára. Egy pillanatra örülök, hogy nem kell látnom az üres tekintetet és a csúnya nyomokat. Kis teste vergődni kezd a Mama alatt, én pedig földbe gyökerezett lábbal, némán várom, hogy hagyja békén a nővéremet.

Még mindig énekel közben:

Fejcsóválva nézett rá a babácskára, hajjajaj:

„Miss Polly, dugja szegényt gyorsan az ágyba, hajjajaj!”

– Mama, hagyd abba! Mama! – kiáltom, amikor végre meg bírok szólalni.

Vergődés.

Írt fel neki orvosságot, hogy meggyógyuljon majd, majd, majd.

– Mama, ne! – zokogom. – Mama, kérlek, hagyd abba!

Vergődés.

„Reggel visszajövök megvizsgálni majd, majd, majd!”

Bethany szobája elhomályosul, ahogy legyőznek engem a könnyeim. Szaporán pislogva próbálom elűzni őket, de már túl késő. Bethany nem mozdul.

– Bethany – motyogom.

Nem válaszol. Az egyetlen zaj a szobában az a szokatlanul fájdalmas hang, ami a Papából jön.

A Mama szép nyugodtan felkel az ágyból, és tesz három lépést a Papa felé. Széttárt tenyérrel elkezdi csapkodni az arcát, hogy minden egyes erőteljes ütéstől oda-vissza járjon a feje. Olyan erejű harag uralkodik el rajta, amelyet még sohasem láttam tőle. A nyugalma már sehol.

– Perverz! Te undorító perverz! Ő volt az én szép kis babácskám, és te tönkretetted!

Pofon.

– Beteg állat!

Pofon.

– Perverz állat!

Pofon.

A Papa egyszer csak minden előzmény nélkül elkapja a Mama mindkét kezét, és talpra áll. Kerek vállát hátragördítve kihúzza magát, nekem pedig beleborzong a lelkem a heveségébe. Úgy sugárzik belőle a forróság, mintha lángoló tűz lenne.

– Elég – morogja, mielőtt ellágyul az arca. – Sajnálom, oké? Nem lett volna szabad hozzányúlnom. Baleset volt. Nem akartam bántani.

– Megmondtam neked, hogy ez lesz! – feleli a Mama olyan tompa hangon, amilyenhez nem vagyok hozzászokva.

Beleremeg az egész testem, ahogy figyelem a jelenetet, de nem értem, mi történik.

Az ember láthat dolgokat anélkül, hogy igazán megértené őket.

Nem látom a szörnyetegeket a nővérem szobájában: csak a mamámat és a papámat.

– Vissza az ágyba! – parancsolja a Papa rekedt, de ellentmondást nem tűrő hangon.

Ingatag lábakon visszavonszolom magam a szobámba, egyetlen nyik-kanás nélkül. Több eszem van annál, mintsem ellenszegülnék.

Sajog a testem ettől az idegen érzéstől: a jéghideg rettegéstől, ami tátongó lyukat üt a mellkasomon.

Miért lett ennyire üres a szívem?

Pislogva térek magamhoz a kábulatból. Kiszáradt a torkom, miután meséltem a mocskos kis babácskámnak Bethanyról. Másnap, azután

a borzalmas éjszaka után Bethany szobája tiszta és rendezett volt, mint mindig.

De ő hiányzott belőle.

Eltűnt örökre.

És soha nem tért vissza.

Egy darabig csak hárman voltunk.

Egészen addig, amikor már nem.

– Szegény, beteg Benny – sziszegi Jade a ketrecében, miközben reszket az egész teste. – A szüleid pont olyan elcseszettek voltak, mint te.

A hangja elűzi az emlékeket, amik a nővéremről keringenek a fejemben.

Úgy csattan a szóbeli pofon a bőrömön, hogy égő érzés marad utána, ami kioltja az iránta érzett vonzalmamat.

Megzabolázhatatlan haragra lobbanok a durva szavaitól. Vibrál bennem a düh, muszáj szabadjára engednem.

Az öklöm belecsap a cellája fa berakásába. Olyan fájdalom sugárzik a karomba, hogy megrándul tőle a szemem.

Ő alig reagál a kirohanásomra. Tartja a megfeszült, harcra kész testhelyzetét.

– Feltettél egy kérdést, babácska, én pedig megajándékoztalak az istenverte válasszal – kiabálom. Morogva mardos a fejemben lakó szörnyeteg, ahogy elönt a méreg.

Meg sem rezzen.

Ezt helyre kell hozni.

A fejemet ingatva, csorgó nyállal mérlegelem a büntetésének lehetőségeit.

A rengeteg módját annak, hogy bántsam.

Hogy megint összeressenjen már a pusztá látványomtól is.

A mocskos kis babácskám megint meg fogja tanulni, hogy féljen tőlem.

Mindjárt a feje tetejére állítom a világot, kirázva belőle mindent, amihez olyan kétségbeesetten ragaszkodik, és minden egyes porci-káját magammal fogom megtölteni.

MÁSODIK FEJEZET

~ Olaj' ~

Jade

A RÉMÁLMAIM...
A szörnyetegemről szóló sötét emlékek a szemem láttára elevenedtek meg.

Nyolc év hosszú idő.

Hosszú idő ahhoz, hogy megpróbáljam száműzni ezt a szörnyű helyet a gondolataimból.

Hogy tompuljon a büntudat, amiért egyedül hagytam vele a húgomat.

Hogy felejtsek.

De sohasem felejtettem.

Nem számít, mennyire próbálkoztam, az emlékek annyira frissek maradtak, mint amikor ott voltam.

Itt.

Mindig is tudtam, hogy egyszer még dolgunk lesz egymással. Mert kerestem, vártam őt. Vadásztam rá. Ez lett belőlem, miután elhagytam ezt a helyet. Felemésztett engem – és sosincs vége.

A cellámból talán kiszabadultam, de az elmém falai örökké körbezárnak... Ahol még mindig ő az úr. A mester.

Makacs és mámorító.

Csak azokban a pillanatokban éreztem magam teljesen szabadnak, amikor Dillonnal voltam.

Kapcsolódni valakihez, aki a legrosszabb formádban is akar téged, aki megtart, amikor a leggyengébb vagy, sőt veled együtt harcol a bosszúért... Ezt sohasem adta meg nekem Bo.

Bo?

Kiszáradt a torkom a sírástól, és reszket a meztelen testem minden egyes négyzetcentimétere.

Régen sebezhetőnek éreztem magam meztelenül.

Mintha hiányozna a páncélom. Aztán a jelvényem vált a páncélmommá. Megharcoltam érte. Szóval most, hogy meztelenre vetkőztetett...

Csak kurvára felcseszte vele az agyamat.

Lehet, hogy Benny a mindössze tizennégy éves Jade-et ejtette fogságba.

Aki naiv volt, és olyan átkozottul hülye.

Becsalogatta a furgonjába a kislányt, aki követte.

Egyenesen beleesett a csapdába a testvérével.

Bántalmazhatta.

Megerőszakolhatta.

Gyötörhette és éhezethette.

Amíg meg nem szökött tőle.

De most...

Benny nem a kicsi Jade-et kapta.

Hanem Jade Phillips nyomozót.

Aki az alosztály legkönyörtelenebb zsaruja.

Egy kemény picca.

Akiről azt pletykálják, hogy leszbikus.

Egy kibaszott rémálom.

Ahelyett, hogy összehúznám magam az ágyon, és magam mögött hagynám a múltam még mindig olyan élénk, rossz emlékeit, állom a sarat.

Figyelem őt.

Új szemszögből nézem. Bennem van a rettegés, hogy milyen büntetést tervez nekem. A kezem remegése elárulja a zűrzavart, a fejemben dúló háborút, miközben felvillan előttem, hogy megüt, megérszakol és gyötri az erősebb énemet. Túléltem már a legrosszabbat, amit velem tehetett, így mindent túl fogok élni, amit újra megtesz. Egész életemben arra készültem, hogy elkapjam a hozzá hasonlókat, és arról álmodoztam, hogy egyszer végül lesz lehetőségem elkapni ŐT.

Most itt a lehetőség.

Alábbhagy a félelmem, ahogy a nő, akivé kemény munkával váltam, félresöpri a bennem lakozó rémült kislányt. Felhasználom a tanultakat és a tapasztalataimat. Profilt fogok alkotni a rohadékról.

Korábban már túléltem őt. Kiszabadítottam magam. És ezúttal magammal fogom vinni Macyt is: kísétálva, nem pedig futva.

Macy!

Nyolc évig fölém tornyosult ez a fazon.

Én pedig a megszállottja voltam.

Kielemeztem minden apró baromságot, amit velem művelt.

Mindent, amit a többiekkel művelt.

Beleértve Macyt.

Sajog a szívem a gondolattól, hogy őt vajon magával rántotta-e ebbe az örületbe.

Vajon kimosta-e az agyát, hogy egy olyan... engedelmes kis babáskát csináljon belőle?

A nyomozó énem ízekre akarja szedni Macy elméjét, hogy újra összerakja.

De a nővére vagyok, és leléptem, hogy ez a szörnyeteg olyanná formálja, azzá teremtsen, amivé csak akarja. Macy nem tehetett mást, mint hogy cinkosa lett az elrablásomban. Talán csak én is hiányoztam neki.

Macy!

Bűntudat kavarg bennem, minden porcikámat átjárja. Borzongás kaparássza a bőrömet úgy, mintha borotvapengék érintenének. A sikoly, aminek nem vagyok hajlandó hangot adni, belülről feszíti a mellkasom.

Bármit is tett a húgom, az én hibám. Meg fog nekem bocsátani?

Akármennyire elvette Benny a józan eszét, az én feladatom, hogy visszahozzam őt magamhoz.

Haza *fogom* vinni.

Benny pedig meg *fog* halni.

– Ezúttal nem fog működni, Benjamin. Már nem – közlöm vele unottan, az utolsó könnycseppeket letörölve.

Nekem ciki ez.

Ha túl akarok járni ennek a seggfejnek az eszén, hagynom kell a rémült kislány műsort, és muszáj elkezdenem ahhoz méltó módon viselkedni, hogy zsaru vagyok.

A tudat, hogy képes volt csapdába csalni, bosszantja a nyomozó énem.

Túl tudok járni az eszén, tehát azt kellett volna tennem: előre látni a tervét és megelőzni ezt.

Elsötétül a tekintete, miközben kulcscsörgés közepette kinyitja a cellám ajtaját. Fellobban bennem a félelem, a józan ész szakadéknak szélén zakatol a szívem.

Aztán ahogy leugrik a mélybe, utánanyúlok és visszarántom.

Gondolatok garmadája nyüzsög és ütközik egymásnak kusza agyamban.

Minden egyes lélegzettel egyre jobban meghal a lelkem. Forog velem a világ. Huss... huss... huss.

Eltorzul előttem a szoba képe, ahogy a valódi felismerés átjárja a lelkemet. Tényleg visszacsöppentem ebbe a rémálomba, a legsötétebb szörnyeteg gyomrába. Ráharapok az ajkamra, hogy ne remegjen. Beszívom és kifújom a levegőt. Csak a légzésemre összpontosítok, és reménykedem, hogy nem csuklik össze a térdem.

Forrónak és sűrűnek érzem a levegőt. Hangok és képek úsznak be élenken, de mindegyik fölött lebegve nézek rájuk. Nem vagyok hajlandó közvetlenül átélni a borzalmakat. Olyan, mintha képzelegnék, vagy mintha a színpad széléről néznék egy darabot. A zajok monoton zümmögéssé tompulnak a fülemben, és bármennyire is igyekszem koncentrálni, elhomályosul előttem minden.

Az agyam nem igazán tudja feldolgozni a valóságot, hogy Benny megint elkapott: hogy megint ketrecbe vagyok zárva a szörnyeteggel, akinek már a pusztá jelenlététől is kiszorul a tüdőmből a levegő.

Gyorsan körbepillantok, és megállapítom, hogy itt nem fogok fegyvert találni.

A fenébe is, nyolc év után tudhattam volna.

Minden használható eszköz a padlóhoz van rögzítve, vagy a cella ajtaján túlra került.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Ahogy kinyílik az ajtó, és megjelenik Benny a nagy testével, erőt mértek egy hallhatóan nagy levegővételből.

Hatalmas – nagyobb, mint ahogy emlékeztem rá.

Sohasem lehetek túlerőben ellene.

Testileg nem.

Az eszemmel kell küzdenem.

Bevágja maga mögött az ajtót, és résnyire szűkült szemmel, gyűlölködve néz engem.

Megfeszül az állkapcsa, miközben végigjáratja a tekintetét meztelen húson. Feszül a fekete póló a mellkasán és a karján, ami mutatja, hogy milyen kigyúrt lett az elmúlt években.

Utálok.

Miután elteszi a kulcsot a farmere zsebébe, idegesen beletúr borzas, sötétbarna hajába, és mély lélegzetet vesz. Úgy kidülled a melle, mint egy felségterületét jelző gorilláé.

– Elhagytál – motyogja, én pedig ledermedek.

Bután, összevont szemöldökkel pislogok rá.

Még szép, hogy elhagytam!

Bár ezt nem lenne bölcs dolog az orra alá dörgölni.

Helyette inkább felszegem az államot.

– Elvettél valamit, ami sohasem volt a tiéd – jelentem ki, miközben egyenesen rámeredek.

Hihetetlenül összemegy a cella, mert a valódi énje mintha átadná a helyet a belső árnyékának.

Lassan felemeli a fejét, megfeszül a válla, a nyakával pedig tovább nyújtja az egyébként is magas alakját. Sötét, szúrós szempár fürkészk.

Megrándul az izmos karja, elárulva a szándékait, úgyhogy felkészülök az elkerülhetetlen pofonra. De csak egy bizonytalan lépést tesz felém.